

De én a bábúkhöz ugrottam félve, s védelmezően tartam fölém kicsi kezem. Nagypám rámnézett bánatos, nagy szemével, fölnyalábolt és fölzokogott- hogy rengett belé az az icipici szoba.

— Gyerekem... Józsikám... mert mi olyan szegények vagyunk!...

És zokogtam én is, majd megfúltam, mert sirni láttam nagyapámat. Sírt a szű is az asztallapban, és a falon a láncos óra is, szinte nyekergett. A párnába dugtam a fejem és hánykolódtam, szorítottam nagyapám erős, áldott jó kezét, a szárlovak meg — potyogtak le az ágyról...

Igen, akkor értettem meg, ki a szegény béreseember, amikor szótlan nagyanyám a tűzhely előtt állt, a lábában pedig ott sercegetek a krumplilovak és tehenek, nagyanyám meg könnyeivel sózta őket...